

DIONYSIOS A. MAKRIS

LUPTA PENTRU VIAȚĂ

A câștiga Raiul prin sabia răbdării

Traducere din limba greacă
protopresbiter dr. Gabriel Mândrilă

editura
Σοφία

București

Prolog

Istorisirea în fața unui grup de pelerini, laici și monahi, de către un cunoscut pustnic din Sfântul Munte, despre viața minunată a unei tinere mărturisitoare a Ortodoxiei, a unei fete preafrumoase (de profesie stewardesă), a fost zguduitoare. Mulți dintre pelerini au lăcrimat, ajungând să priceapă, cu prilejul acesta, căile prin care Dumnezeu Treimic – singurul Dumnezeu adevărat – Se arată omului, pentru ca acesta să-și atingă scopul ultim – mântuirea sufletului și mutarea în veșnicie, în Rai. Un scop destul de neglijat astăzi de noi, cei atât de alipiți celor trecătoare și efemere, căldicei în credință, apostazați și desfrânați întru cunoștință!

Traseul acestei tinere stewardese vădește că sfințenia vieții nu este nicidecum o utopie sau un vis irealizabil! Dimpotrivă, pentru creștinul ortodox conștient este scopul vieții. Nu vă ascund faptul că la adunarea datelor sale biografice ne-am confruntat cu aceleași dificultăți, sau chiar mai mari, ca la redactarea celor două volume despre Iannis cel nebun pentru Hristos¹! Cu atât mai mult cu cât dificultatea a fost sporită de faptul că pe Angela am cu-

¹ *Iannis cel nebun pentru Hristos*, Ed. Sophia, București, vol. I (2021), vol. al II-lea (2022).

noscut-o în perioada în care a trecut pe la părintele care se nevoiește în binecuvântații munți Ágrafa, pricină din care între mine, ea și prietenul ei polițist s-a înfripat o sinceră și puternică legătură.

Faptul acesta era o piedică în încercarea noastră de a-i consemna minunata viață într-o manieră nepărtinitoare. Am preferat, așadar, să trecă destulă vreme de la adormirea ei pentru ca simțămintele noastre să se limpezească și pentru a fi în stare să-i înfățișăm viața așa cum a fost, fără nici o exagerare.

Iar dacă nu am fi fost îndemnați de părinții aghiorți, dar și de părintele nostru de la Ágrafa, ca viața ei să fie cât mai repede așternută pe hârtie, probabil că noi nu ne-am fi apucat de lucru decât după trecerea a cel puțin cinci ani. Însă semnele minunate, vădite între timp, au făcut ca lucrarea noastră să apară acum, nu mai târziu.

Aproape toate numele protagoniștilor au fost schimbate din motive lesne de înțeles. Convingerea noastră este că în felul acesta este abătută curiozitatea bolnăvicioasă a unor credincioși, care stăruie asupra unor elemente lipsite aproape cu totul de semnificație, în detrimentul celor cu adevărat importante și de folos vieții lor.

Speranța noastră este aceea de a vă face părtași viețuirii minunate a unei fete simple – „de vizavi”, cum se spune –, Angela, și eforturilor ei de a-L cunoaște pe Iisus Hristos, dar și de a se apropia de El în același chip în care au făcut-o atâția mucenici, cuvioși și mărturisitori. Din această perspectivă, a „luptei pentru viață” și pentru mântuire cu blestemata boală a cancerului, tânăra noastră stewardesă se dovedește a fi cu adevărat o nouă eroină a credinței ortodoxe.

Introducere

Angela – acesta era numele tinerei în vârstă de douăzeci și opt de ani care, din clipa în care L-a cunoscut pe Hristos, și-a schimbat pe deplin viața. Nu-i păsa nici de chipul, nici de locul unde se petreceau întâlnirea și convorbirea ei cu Cerul. Nu-i păsa nici de felul în care boala sa evolua. Nici împotrivirea familiei față de apropierea ei înflăcărată de Biserică și de Hristos nu o stingherea. Trep-tat s-a îndepărtat de cochetăria și podoabele femeiești, fără ca această schimbare să fie o provocare sau o chestiune de dispută pentru apropiați. Până și posibilitatea întemeierii unei familii cu al ei prieten nu o mai preocupa, așa cum ar fi fost firesc pentru orice tânără de vârsta sa. Grija ei nu era decât cum să ajungă o vrednică mireasă a lui Hristos, ridicându-și stăruitor crucea grea pe care El i-o oferise și pe care ea o înțelegea ca pe un semn neîndoielnic al iubirii Sale față de ea! Iar în toată această luptă i-a avut mereu alături pe Preasfânta și pe sfinți.

Prin contribuția acestor noi prieteni cerești ai Angelei martiriul ei a ajuns nu doar să fie mai puțin dureros, ci cu precădere o binecuvântare nemaiîntâlnită pentru toți cei ce au cunoscut-o și s-au aflat în preajma ei. Noi prieteni cerești au înzestrat-o, de asemenea, cu atâta bărbăție

și curaj, încât i-a uimit pe toți, până și pe medicii ei. Toate încercările le-a înfruntat întotdeauna cu zâmbet în așa fel, încât a izbutit să-i întărească, într-un chip vrednic de admirat, pe mama zdrobită și pe tatăl doborât de întristare, prin îndemnul ei continuu de a se întoarce la Hristos și Biserică. Îi îndemna mereu să nu arate nepăsare față de Dumnezeu Treimic. Nepăsare care-i împingea la respingerea cu desăvârșire a Cerului și la opțiunea inconștientă pentru un chip de viețuire idolatru și afundat în tot felul de plăceri. Rara aducere-aminte de Dumnezeu este aproape întotdeauna însoțită de un impas către împlinirea țăelurilor lor efemere. Și dispare odată cu depășirea și soluționarea lui...

Fiecărei discuții cu prietenele, prietenii, colegii de serviciu sau vecinii ei această tânără mucenică a Domnului îi conferea un caracter confesional, devenind o adevărată mărturisitoare a lui Hristos. La căpătâiul ei, după minunata sa convertire, avea întotdeauna cartea vrednicului întru pomenire ieromonah Isaac despre viața Sfântului părinte aghiorit Paisie, în timp ce zilnic își găsea timp pentru citirea cărților creștine și rugăciune!

Întoarcerea ei la Hristos însă a fost însoțită de o cumplită încercare, pe care a înfruntat-o cu o dârzenie nemaiîntâlnită. Mai concret, s-a luptat cu cancerul într-o „luptă pentru viață”, asemenea celei a lui Dighenis Akritis². O luptă în care s-a distins ca o adevărată războinică. Și lupta aceasta s-a încheiat cu o victorie nemaipomenită. Cu o

² Eroul celui mai vechi epos al literaturii neelene (sec. IX-X), Vasileios Dighenis Akritis a fost unul dintre străjerii care asigură paza granițelor Imperiului Bizantin. A primit numele Dighenis (Διγενής) în virtutea originii sale, mama lui fiind fiică a unui general bizantin, iar tatăl un emir arab (*n. trad.*).

biruință ce a atras asupra ei admirația marilor și vestiților părinți duhovnici și asceți aghioriți contemporani. O biruință ce a fost strașnic prăznuită în cer și pe pământ.

Frumoasa stewardesă a ales pe deplin conștientă de faptele sale cărarea cea abruptă și greu de urmat, cunoscută credincioșilor sub numele de „calea muceniei”. A urmat – nicidecum în sunet de timpane – pașilor lui Hristos în drumul său spre culmile Golgotei. Și aceasta fiindcă a priceput că prin mijlocirea acestei căi avea să ajungă la tămăduirea sufletului ei rănit, astfel încât să se facă părtașă Învierii Sale. De-a lungul acestei călătorii, împotriva vrăjmașului s-a folosit de aceleași arme de nebiruit. În fața durerii crâncene a așezat iubirea dezinteresată față de aproapele; în fața pierderii celor ce astăzi sunt socotite „bunuri legitime” s-a înarmat cu răbdarea lui Iov; în fața rațiunii umane șovăielnice a pus nădejdea împărtășirii de masa ce se va pregăti în Rai. Adică masa oferită de Hristos atleților Săi primitori ai cununii...

Punând înaintea de toate preocuparea sinceră față de aproapele, Angela a descoperit taina credinței ortodoxe aprinse. Și taina aceasta a pus-o în legătură cu o altă părtășie – aceea în Hristos – căreia a dorit în chip fierbințe și întru totul conștient să i se aferosească. Mulțumită suferinței a aflat leacul cancerului – smerenia –, ceea ce a făcut-o să trăiască experiențe cerești minunate...

Tânăra stewardesă, așadar, a întâlnit și cunoscut, în urma unei iubiri adolescente – superficiale la început –, adică a unei relații obișnuite, am spune astăzi, pe Dumnezeu și Biserica Sa și, așa cum copilul descoperă lumea, a început și ea să cerceteze toate acestea cu luare-aminte. Și și-a

dat foarte repede seama că această întâlnire neașteptată o îndruma înspre ceea ce fiecare om caută neîncetat – înspre fericire și bucurie. O conducea la un chip de viețuire paradisiac plin de experiențe și trăiri nemaiîntâlnite.

În condițiile acestea și în vederea atingerii țelului ei, își pleca creștetul, acceptându-și încercările. Încercări asemănătoare celor ale nenumăraților martiri și mărturisitori ai Bisericii noastre Ortodoxe. Aceștia sunt mieii fericitei întristări și ai suferințelor ce duc spre Înviere. Iar locul fiarelor înfometate fu luat de o altă fiară – cancerul! Fiara aceasta se înfrupta zi după zi din trupul tinerei stewardese prin tortura unei morți lente! Însă ea, asemenea unei fecioare înțelepte, își păstra lumânarea aprinsă. Și cu cât aceasta se topea, cu atât mai multă lumină izvodea, revărsând lumina atât asupra propriei ființe, cât și asupra celor din jurul ei, umplând totodată și cerul, și pământul de bucurie.

S-a străduit, asemenea tuturor martirilor, să-și „angajeze”, prin jertfire și milostivire, cei mai în măsură antrenori cerești, dar și înflăcărați asceți contemporani, spre a o ajuta să câștige cununa muceniciei... prin mijlocirea a nenumărate chemoterapii și a radiațiilor continue, prin mijlocirea „luptei pentru viață” pe care o dădea zi de zi.

Astfel, și-a ridicat fără murmur povara foarte aspră a crucii, fiindcă a înțeles că în felul acesta sunt asigurate condițiile care-l fac pe atletul creștin să-și depășească limitele, doborând record după record. Iar când o ajungea oboseala din pricina efortului istovitor de a urca propria Golgotă, se sprijinea spre a se odihni pe umerii părinților duhovnicești contemporani, dar și pe cei ai prietenului

său polițist, care n-o scăpa o clipă din ochi. Se liniștea bând din apa aceea, asemenea manei, pe care ți-o oferă îngerii, spre răcorirea pe drumul tău către viața cea adevărată și necurmată.

Ridicând sabia pe care o ținuse oarecând și Sfântul Gheorghe, a lovit și nimicit balaurii contemporani ai inerției și frivolității, care te fac să rățacești în pustia duhovnicească, asemenea lui Israel cel de demult, ținându-te departe de pământul făgăduinței. Balaurii care-i înghit astăzi pe oameni cu flăcările avariției și ale îndoielii, provocând tot soiul de crize mentale, obstacole și impasuri sufletului omenesc.

În decursul a doar doi ani, Angela s-a maturizat în credința ortodoxă, ajungând să trăiască deplin viața în Hristos la nivel cotidian, arătându-se un adevărat pom încărcat de rod. Neîndoielnic, toți cei ce au cunoscut-o s-au împărtășit împreună cu ea de minunea sfințeniei. Au ajuns să înțeleagă, mulțumită crudei ei încercări și luptei cu cancerul – fiara cea neîmblânzită –, cumplitul chip pe care Dumnezeu îl alege de fiecare dată pentru a Se apropia de om și a-l conduce la mântuire.

Să răsfoim, așadar, fără preget și cu ajutorul lui Dumnezeu, viața ei minunată, așa cum ne-o istorisește acest părinte ascet din Sfântul Munte.